A srác az idegeire megy.
De képtelen kiverni a fejéből.

THE PUMPKIN *spice* LATTE DISASTER

a pumpkin spice latte katasztrófa

fine selection

KYRA GROH

KYRA GROH

THE PUMPKIN *spice* LATTE DISASTER

a pumpkin spice latte katasztrófa

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Kathinkának.
Igazad van. Everything does always work out.[1]
(Remélhetőleg.)

[1] Minden mindig megoldódik.

LEJÁTSZÁSI LISTA

The Gaslight Anthem: *»45«*
Weezer: *Hash Pipe*
Nine Inch Nails: *Hurt*
The Gaslight Anthem: *Handwritten*
Spanish Love Songs: *Beer & NyQuil (Hold It Together)*
Fleetwood Mac: *Go Your Own Way*
Oasis: *Supersonic*
Taylor Swift: *willow*
Kate Bush: *Wuthering Heights*
The Gaslight Anthem: *American Slang*
Hot Water Music: *Drag My Body*
The Cranberries: *Dreams*
Maurice Williams & The Zodiacs: *Stay*
Spanish Love Songs: *Bellyache*
Fleetwood Mac: *Silver Springs*
The Smashing Pumpkins: *Disarm*
TALK: *Run Away To Mars*
Incubus: *Wish You Were Here*
Damien Rice: *Cannonball*
Me First and the Gimme Gimmes: *I Only Want to Be With You*

Rejtett zenemű
Dvořák: *9. e-moll szimfónia, Az Újvilágból,* op. 95, B. 178

1. FEJEZET

Tessék, itt van: a Whilby-effektus

Jude

Akkor jöttem rá, hogy itt az ideje elhagynom Berlint, amikor a múlt héten a kávézó az Alexanderplatzon kitette a Pumpkin Spice Latte reklámtáblát. Mert pontosan ugyanez történt tavaly is, amikor ideérkeztem. És az a helyzet, hogy amint ismétlődni kezdenek a dolgok egy helyen, én már tovább is állok.

– *Ön is először repül Londonba?* – A mellettem ülő nő kérdésére eszmélek fel a gondolataimból. Olyan hatvan körüli lehet, és németül beszél. Mivel vizenyős kék szeme annyira szelídnek látszik, megpróbálok kedvesen mosolyogni. Valószínűleg azt gondolta, hogy beszélgetni akarok, mert az elmúlt percekben meredten bámultam magam elé, és akaratlanul is találkozott a pillantásunk. Pedig igazából nem akarok beszélgetni. Főleg nem a hazámról.

A hazám… Elfelejtettem, hogy az hol is van.

Nem. Nem elfelejtettem. Az utóbbi nyolc évben tényleg mindent megtettem azért, hogy ettől az egész fogalomtól eltávolodjam. Nincs

otthonom, nincs kikötőm. Barátaim vannak, emlékeim, és itt vagyok én magam. És ez több mint elég.

– *Nem* – válaszolom a mellettem ülő nőnek, és zavartan megköszörülöm a torkomat. Bár egy évet töltöttem német nyelvű környezetben, borzalmasan beszélek németül.

Még ha igyekeznék is megtanulni az egyes helyszínek nyelvét, ahol tartózkodom – amit nem teszek, mert úgyis továbbállok –, nem Berlin lett volna ehhez a megfelelő város. A német fővárosban ugyanis majdnem mindenki beszél angolul. És az összes berlinit, akivel összefutottam, annyira elbűvölte a nyugat-angliai akcentusom, hogy nem is igazán akartak németül tanítani. Főleg nem nagy nehézségek árán. Az *erstes Mal,* vagyis *első alkalom* kifejezést ennek ellenére ismerem. Az okokat nem akarom pontosabban részletezni, de lehet, hogy magukban foglalnak egy, a könnyeiben úszó pasit és egy nagyon rövid, nagyon rossz egyéjszakás kalandot.

– *A férjem és én először repülünk oda. Ugye, Harald?* – A nő megpaskolja a mellette ülő, hatvanas évei közepén járó férfi combját, aki már szinte aggasztóan vörös arccal vigyorog rám. – *Harald kicsit fél a repüléstől!*

A fickó összeszorított szemmel biccent. Nyilvánvalóan valami helyeslésfélét vár tőlem. De én csak nagyjából sejtem, mit akar közölni. Nos, egy dolgot azért le tudok fordítani: *félelem.*

Há! *Félelem.* Bennem már nincs félelem. Eltávolítottam az érzelmi katalógusomból a szülőföldemhez való hűséggel együtt.

– Sajnálom, nem beszélek németül – válaszolok neki szándékosan az anyanyelvemen. – De nem, nem ez az első alkalom, hogy Londonba megyek.

A pilóta közlése, miszerint megkezdjük a leszállást a Heathrow-ra, megkímél attól, hogy tovább kelljen beszélgetnem a hölggyel. Ehelyett a fejem feletti csomagtartóra pillantok, és ismét eszembe jut a meghívó, amit Dimitri hagyott néhány héttel ezelőtt a konyhaasztalon, a berlini közös albérletünkben.

A francba! Akkor kellett volna rájönnöm. Alapvetően tisztában voltam azzal, hogy túl sokáig maradtam elérhető ugyanazon a címen. Nem a hülye sütőtököskávé-reklám láttán. Berlin átvert. Elbódított. A rengeteg bulijával és alkalmi munkáival, Dimitri palacsintáival (amit ő mindig *tojásos lepény*nek nevezett) és Mirko megbízhatóságával az *On the Flipside*[2]-on való közös munkánk során. Még soha nem dolgoztam egy éven át megszakítás nélkül ugyanazzal a producerrel a podcastomon. Csak néhány ember van a földön, akiben eléggé megbízom ahhoz, hogy eljuttassam hozzájuk a nyers felvételeket. De Mirkóval minden olyan egyszerű volt, hogy már nem éreztem késztetést arra, hogy váltogassam őket.

Felajánlotta, hogy hosszú távon segít az epizódok vágásában, amelyek egyébként hetente jelentek volna meg, ha képes lennék követni valami tervféleséget. Mindegy, hogy hol vagyok. És bár ez az egyik olyan kapcsolat, amelyet egyébként végérvényesen megszakítanék, tényleg fontolgatom, hogy igent mondjak. Talán azért, mert Mirko különösen jó. Vagy talán csak öregkoromra egyszerűen meglágyulok.

Vagy Lower Whilby az oka. Talán már a puszta gondolat is elég, hogy visszatérek arra a helyre, ahol felnőttem, és máris olyan szentimentálissá meg földhözragadttá válok, mint az ott élő emberek.

Lower Whilby.

---

[2] A másik oldalon

Lower *rohadt* Whilby.

Ez a kis, háromezer lelket számláló porfészek az angliai Cotswoldsben, amiről semmi említésre méltót nem lehet tudni. Amiről én sem *akarok* tudni többé semmit.

Ha nem érkezett volna meg a meghívó, álmomban sem gondoltam volna, hogy idén ősszel visszatérek oda. Az utóbbi nyolc évben, amióta a tizennyolcadik születésnapomon hozzáférést kaptam a kis megtakarítási számlához, csak kétszer jártam ott. A pénzt valójában az oktatásomra szánták. És az oktatás – ha a szüleimen múlik – egy egyetemen zajlott volna. Ez azonban már tárgytalan, miután anno elszúrtam az érettségimet. Senkinek nem okozott nagy meglepetést. A kis Jude Hayward a Church Close-ból mindig is ilyen volt: túl lusta, túl engedetlen, túl lázadó a felsőoktatáshoz, és különösen Lower Whilbyhez képest.

Ahogy erre gondolok, úgy érzem, mintha az összes szervem összeugrana bennem. A légzésem elnehezül, az ujjaimmal pedig egy kicsit erősebben kapaszkodom a repülőgép ülésének a karfájába.

Tessék, itt van! A Whilby-effektus. Ez az oka annak, hogy soha többé nem maradok egy városban olyan hosszú ideig, hogy ennyire azt érezzem, megfojt a közeg. Nem vagyok képes elviselni, ha az utcák egyszerre olyan ismerőssé válnak, hogy már nem tévedek el, és a sarkok mögött már nem a kaland, hanem a megszokott dolgok várnak rám. Ha hirtelen az idegenek ismerősök lesznek, és bizalom alakul ki ott, ahol azelőtt legjobb esetben közöny, legrosszabb esetben pedig homályos kíváncsiság uralkodott.

Annyira gyűlölöm az egyhangúságot, hogy még az évszakok rendszerességét sem viselem el. Márpedig Lower Whilbyben az évszakoknak már-már vallásos kultusza van. Másképp nem tudom megmagyarázni, de nagyjából kéthetente van valamilyen szezonális

ünnep fesztivállal, piaccal, búcsúval vagy sütiversennyel. Még én magam sem hinném el, ha nem látnám mindig naprakészen a húgom, Olive Insta-sztorijaiban ezeknek a rendezvényeknek a dokumentációját.

A gyomrom görcsbe rándul, amikor a repülőgép hirtelen süllyedni kezd. Összerezzenek, és becsukom a szememet. Hátradöntöm a fejemet, hogy ne szédüljek. De a halvány sejtés, hogy egy olyan helyre térek vissza, ahová nem tartozom, ahol senki sem akarja, hogy ott legyek, hirtelen olyan hangossá válik, hogy szívesebben elviselnék egy kis utazási rosszullétet is.

Mit keresek én itt? Miért művelem ezt magammal?

Mert a húgod megházasodik, válaszolom meg a néma kérdésemet. A kishúgod, Olive, aki mindig és mindenben jobb volt nálad. Aki sosem tört be az uszodába. Aki sosem szúrta ki saját magának a fülét, és kapott utána vérmérgezést. Aki sosem lopott el egy csomag *Dairy Milk Button*st a *Craig's Corner*ből. *Old Holborn* dohányt pedig főleg nem. Olive, aki az érettségi vizsgáit osztályelsőként zárta, aztán egyetemre ment, ahogy illik. Olive, akiből általános iskolai tanár lett. Olive, aki 24 évesen feleségül megy egy értelmes fickóhoz, aki Whilbyben a Barclays bank kis fiókjában dolgozik, ezért szuper feltételekkel kapott lakáshitelt. Olive, aki azzal tölti a szabadidejét, hogy az anyukánkkal cserepes növényeket válogat a kertészeti áruházban, és boglárkaszínű függönyök meg praktikus fehér redőnyök közül választ.

Olive a következőket írta az esküvői meghívómra: „Jude Elisabeth Hayward + egy (?)". Íves, leheletfinom kalligrafikus írással, mint egy képeskönyvben. Mert Olive természetesen megtanulta a kalligráfiát, és természetesen kézzel írta meg mind a százötven meghívót. Valószínűleg még a papírt is maga merítette. És a fát is ő vágta ki

hozzá. Ő a Szuper-Olive. Én pedig Jude Elisabeth Hayward + egy vagyok – kérdőjellel, mert nálam sosem lehet tudni. Nemcsak azt, hogy hozok-e magammal plusz egy főt. Hanem azt sem, hogy egyáltalán felbukkanok-e.

De ezúttal másképp lesz. Még a Lower Whilbyből származó legsötétebb emlékek sem tudnak visszatartani attól, hogy részt vegyek a húgom esküvőjén.

Olyan mélyet lélegzem, hogy a levegő szinte vibrál a mellkasomban. Ekkor hirtelen egy puha, kissé nyirkos kéz kulcsolódik az enyémre.

– *Hisz már majdnem megcsinálta.*

Felnézek. A mellettem ülő német nő bátorítóan bólint, és egy kicsit még erősebben szorítja a kezemet.

– *Ne féljen!*

Ismét ez a szó.

Félelem.

2. FEJEZET

Te vagy az, a kis Hayward!

Jude

Az utóbbi években nagyjából minden európai fővárosban jártam. Egy tucat országban éltem, megismertem a jó és a rossz oldalukat is. Ezért elég nagy bizonyossággal kijelenthetem, hogy sehol nem találkoztam annyira siralmas helyi tömegközlekedéssel, mint Cotswoldsben. Még Németországban sem. Ahol többször ragadtam ott a túrahátizsákommal félig összedőlt vasútállomásokon, mint amennyi egy egész életre is elég lenne. Ráadásul még a kijelző sem működött.

Éppen ez a hátizsák az oka, hogy most majdnem otthagyom a fogamat, amikor végigtrappolok a chippenhami vasútállomáson, hogy még elcsípjem valahogyan az utolsó buszt Lower Whilby felé.

– Gyerünk már, gyerünk már, gyerünk már! – könyörgök a biztonsági kapunak, mert harmadjára sem olvassa be a londoni vonatjegyemet, és nem enged ki. Átkozott technika! Most már tudom, miért blicceltem mindig, és ugrottam át ezek felett a vackok felett. Nem elég, hogy a jegy Londonba csúcsidőszakban olyan sokba

kerül, mint egy fél vese, ráadásul a biztonsági kapuk még a személyes ellenségeim is.

Végre a gép elnyeli a jegyemet, és teszek egy lépést előre. De ugyanebben a pillanatban meglátom a fehér emeletes buszt odakint, ahogy az állomás előtti téren felveri a kavicsot.

– Neeeee! – Úgy integetek, mint Carrie Bradshaw őrült változata, csak épp nem egy taxi, hanem egy busz után. Ráadásul Wiltshire megye közepén New York City helyett. Legalább a fürtjeink hasonlóak. Gratulálok.

Sprintelni kezdek, de alig teszek meg két lépést, máris hátraránt valami. A meglazult pánt, amivel nem tudtam a jógaszőnyegemet sem valami jól odarögzíteni a hátizsákhoz, beakadt a biztonsági kapu automata ajtajába, az rántott vissza. Hajszál híján a fenekemre esem. Az ajtók záródni próbálnak, és dühödten sípolnak, mert az útjukban állok. Szinte érzem, ahogy a combomon kék folt alakul ki, ahol a kis kapu újra meg újra nekem vágódik.

A biztonsági őr, aki egy kis üvegfülkében ül a kapu túloldalán, gyanakvóan figyel.

A francba! Hiszen ezt az embert ismerem! Az nem lehet, hogy tényleg még mindig Monty Merriweather az? Neki mostanra már rég… A csoszogós, idős férfi kilép a fülkéjéből. Cérnavékony ó-lábai vannak, és a Great Western Railway egyenruháját viseli, ami szinte ugyanolyan ósdinak tűnik, mint amilyen vén ő maga. A pasi biztos megvan vagy 80 éves. Egy iskolába jártam az unokájával, és szigorúan véve már akkor is túl öreg volt ahhoz, hogy kivonja a forgalomból a bliccelőket. Többnyire sikerült elmenekülnöm előle.

Egyszer viszont elkapott, amikor átugrottam a forgókapun, miután az éjszaka közepén érkeztem ide az utolsó londoni vonattal. Kirakott Whilbyben a szüleimnél, és ezzel kiérdemeltem egy óriási

lecseszést. De mégis mit kellett volna tennem? A Force of Habit játszott Londonban, és ismertem valakit, aki ismert valakit, aki lefeküdt valakivel, aki backstage-belépőket tudott szerezni. Így jutottam hozzá a zenekar menedzserének e-mail-címéhez, aki öt évvel később segített interjút szervezni nekem a rockzenekarral. Az a podcast hozta meg számomra az áttörést, amelyben a zenekar tagjaival a banda alapításáról és a 2015-ös nagy konfliktusról beszéltem, és azóta is ez a legtöbbet streamelt epizód. Tehát megérte.

– Hé! – tiltakozik Merriweather úr dühösen. – Hé! Ne olyan sietősen, kisasszony!

– El kell csípnem a buszt Lower Whilby felé! – Végre sikerül kiráncigálnom a hátizsákot, és elviharzok a döbbenten bámuló vasúti alkalmazott mellett. De amikor kinézek, egyértelművé válik, hogy túl késő. A 91a busz már elindult. És úgy tűnik, nincs rajta egy lélek sem.

– A francba!

– Naaa, hallgasson csak ide!

– Megy még későbbi busz? – kérdezem kétségbeesetten, bár tudom a választ. Még pontosan emlékszem, hányszor hívtam fel annak idején Tonyt, hogy jöjjön értem, amikor már megint lekéstem a buszt, ami hétköznap naponta csak ötször jár. Vajon Tony már akkor tudta, hogy egyszer majd feleségül veszi a húgomat?

Ó, te jó ég… *a húgom.* Ránézek a vasútállomás épületén lévő órára. Nem sokkal múlt fél hat. Nyolckor kezdődik Olive leánybúcsúja – ez az egyetlen ok, hogy már ma idejöttem. Az esküvőt csak holnapután, vasárnap tartják.

– Te vagy az, a kis Hayward! – nyög fel hirtelen mögöttem Monty Merriweather. – Az a szemtelen pokolfajzat, aki régebben állandóan átugrott a kapukon!

– Szigorúan véve én a nagy Hayward vagyok – javítom ki, idétlenül pukedlizek, és közben majdnem ismét megbotlom. A hátizsákom huszonkettő egész héttized kiló, mint ahogy ma reggel mutatta a kijelző a berlini Schönefeld reptéren. Ennyit nyom az életem.

– Nahát, nézzenek csak oda! – Mr. Merriweather csípőre teszi az egyik kezét, és most egy kicsit pajkosan néz rám. – Téged már évek óta nem láttalak! Biztos a húgod esküvőjére jöttél!

– Pontosan arra.

– Atyavilág! – örömködik. – Akkor vasárnap találkozunk. A fél várost meghívták. A szüleid iszonyúan büszkék. Tony Sanderson csakugyan jó parti.

Jó parti… Ez miért hangzik úgy, mintha anya és apa eladták volna a másodszülöttjüket egy állatvásáron a legmagasabb ajánlatot tevőnek?

Görcsösen mosolygok, majd eszembe jut a közlekedési katasztrófa.

– Nem tudja véletlenül, hogyan jutok a lehető leggyorsabban Whilbybe?

– Elvinnélek, de éjszakai műszakban vagyok – magyarázza Mr. Merriweather, és lassan visszamegy az őrhelyére. – Hívhatok neked egy taxit. Ha van nálad készpénz. Tudod, Whilbyben sosem működik rendesen az a *wiffy,* amivel a hitelkártya-olvasókat össze kell kötni.

– Á, a régi wifiprobléma. – A gond inkább az, hogy a taxisoknak *kellene* wifi, hogy Lower Whilbyben használni tudja bárki is a kártyaolvasót. Mert rendes hálózat gyakorlatilag nem létezik.

Tudtam, hogy olyan lesz hazautazni a szülővárosomba, mintha visszamennék az időben. De arról megfeledkeztem, hogy ez itt szinte a kőkorszak.

– Természetesen nincs nálam készpénz – mondom inkább saját magamnak. De aztán eszembe jut, ki is vagyok. Az esküvő tervezésekor talán Jude Elisabeth Hayward plusz egy, kérdőjellel áll a nevem mellett. Ha viszont a rendszer kijátszásáról van szó, egy nagy, kövér felkiáltójelet teszek a nevem után.

3. FEJEZET

Ne üsd bele az orrodat, James!

James

Kétszer is be kell csapnom a *Greasy Teaspoon*[3] ajtaját, mire a nyikorgó zsanérok és a keret görbe fagerendái végre engednek, és rendesen be tudom zárni a kávézót. Amikor a farmernadrágom zsebébe teszem a kulcsot, észreveszek egy kis kávéport a tenyeremen. Összecsapom a két kezemet, és lerázom a munkanap nyomait.

– Vége a műszaknak? – kérdezi az utca túloldaláról egy öreg hang. Mr. Chandler az, aki éppen a könyvesboltot zárja be. Felé fordulok, és vagy századszor tűnnek fel a repedések az üzlete homlokzatának királykék lakkozásán. Újra elhatározom, hogy megjavítom, mielőtt a következő hetekben igazán elromlik az idő. Ha ősszel egyszer elkezd esni, szinte soha többé nem hagyja abba. És ez megadná a kegyelemdöfést a *One More Chapter*[4] festésének. Ezt azonban Mr. Chandler háta mögött kell megtennem. Az öreg hírhedt arról, hogy nem fogad el segítséget. Még az apró gesztusokat is csak kelletlenül

[3] Zsíros teáskanál
[4] Még egy fejezet

viseli: amikor átvettem a kávézót, elkezdtem mindennap vinni neki egy csésze ajándék kávét. De az öregfiú annyira utálta, hogy tartozzon nekem, hogy állandóan a fizetségen vitatkoztunk. Ezért most már a reggeli koffeinmentes adagját, anélkül, hogy megkérdezném, a kinti ablakpárkányra teszem. És a csészét ugyanott találom meg minden este, üresen és elmosogatva.

Ez a hallgatólagos egyezség most már több mint két éve működik, és mindennap mosolyt csal az arcomra.

Az öreg könyvkereskedő fura alak, akit pipafüst illata leng körbe. Mintha egy kicsit a jövőbeli önmagamat látnám benne. Önfejű, magányos és túl csökönyös ahhoz, hogy belássa, nem kell mindent egyedül megoldania. Éppen ma délben figyeltem fel rá a *Teaspoon* bepárásodott ablakain át, ahogy Mr. Chandler egy zsámolyon egyensúlyozva teszi fel az őszi dekorációt a kirakatba. Most pici, saját készítésű tökök lógnak az ablakban a maga válogatta szezonális olvasmányok felett, míg a bolt belsejében még mindig úgy néznek ki a polcok, mintha a nyolcvanas években dominószerűen feldőltek volna, és a könyveket ezután teljes összevisszaságban pakolták vissza rájuk.

– Átmegyek még egy pintre. – A kezemet a kabátzsebembe dugom, és az utca felé biccentek, ahol már néhányan gyülekeznek a Saint Andrews Square-en a kocsma előtt, és sörrel a kezükben koccintanak.

– Á! – mordul fel Mr. Chandler. – A kis Sanderson legénybúcsúja. Deb mesélte ma reggel, amikor kiment a kutyával.

Bólintok. Nem ismerem különösebben jól Tony Sandersont, de ha azt ígéri, hogy az esküvője örömére kifizeti ma este minden egyes sörömet Deb kocsmájában, az nekem megfelel.

– Hát akkor igyál egyet a nevemben is, James. És ne vidd túlzásba! – Játékos fenyegetőzéssel emeli fel a mutatóujját, ami soványnak

tűnik, csak a bütyköknél vastagodott meg kissé az ízületi gyulladás miatt.

– Parancsára, Mr. Chandler!

– Igen, igen. – Megfordul, hogy elinduljon, és kissé mogorván integet a válla felett. – Mr. Chandler az apám volt. Szólíts Davidnek!

– Én…

Közeledő autó dübörgő hangja hallgattat el, amely túl gyorsan robog az egyenetlen aszfalton. Egy taxi jön száguldva, kikerül egy Vauxhallt, ami a *One More Chapter* előtt parkol, és pár centire húz el a lábam előtt, a járdaszegély mentén. Faleveleket és esőcseppeket kavar fel, és lefröcsköli a Red Wing csizmámat.

– Pokolba! – morog David Chandler, és távolabb lép a járdán.

A fejemet csóválom, és beletörlöm a csizmám orrát a nadrágszáramba. Valószínűleg egy nyavalyás turista az, aki bevette azt a pletykát, hogy a Saint Andrews Churchben forgatták valamilyen varázslótanoncos film harci jeleneteit. Khan polgármester felesége terjesztette a város honlapján, hogy több látogatót vonzzon. Pedig az egyetlen kasszasiker, amit Saint Andrewsban valaha forgattak, az ő játékfilm-hosszúságú mobiltelefonos felvétele volt a keresztgyermeke keresztelőjéről.

Gyorsan felkapom Mr. Chandler csészéjét, a saját küszöbömre teszem, hogy majd később bevigyem, azután lehajtott fejjel indulok a taxi felé. Éppen a kocsma előtt állt meg. Még jár a motorja, amikor kinyílik a hátsó ajtó, és egy lány kászálódik ki a hátsó ülésről. Fenékkel előre mászik ki az autóból, miközben maga után ráncigál egy túrahátizsákot, ami lazán olyan nehéz, mint a saját testsúlya harmada. Megállok az út szélén, és hunyorogva vizslatom a jelenetet. Az ilyen pillanatokban tudatosul bennem, hogy Lower Whilby tényleg az otthonommá vált. Minden változást kíváncsisággal és

bizalmatlansággal figyelek a kisvárosban – mert ez a festői település és összetartó közössége igazán fontossá vált számomra. Most már vakon meg tudom különböztetni a helyieket a turistáktól, és így kiszúrom, hogy az olyan emberek, mint ez a hátizsákos lány, nem idevalósiak. És mindezt nem csak azért, mert formás feneke a testéhez simuló leggingsben egyáltalán nem tűnik ismerősnek.

A francba! Ha ennél is jobban magam mögött hagyom azt a fickót, aki Londonban született, és Manchesterben járt egyetemre, még a végén elkezdem felírni a szabálytalanul parkolókat, vagy megdorgálni azokat a fiatalokat, akik a buszon felteszik a kárpitra a cipőjüket.

A lány röviden, kétkedőn rápillant a tér közepén álló háborús emlékműre, megrázza a fejét, majd megpróbálja a taxi hátsó ülésére támasztani a csomagját, hogy onnan könnyebben a hátára tudja venni. De az a szörnyeteg lecsúszik a bőrülésről, mire a lány boszszúsan felnyög. Hátradönti a fejét, amitől focilabda nagyságú, rendezetlen kontya megbillen.

Pislogok kettőt, mire ráeszmélek, hogy mosolygok. És még azt sem tudom pontosan, hogy miért. Ennek mindenesetre már semmi köze nincs Mr. Chandler elmosogatott csészéjéhez. Éppen oda akarok menni, hogy segítsek a lánynak felvenni a hátizsákot, amikor hirtelen kinyílik a taxi vezetőoldali ajtaja, és egy kopasz, agresszívnek látszó férfi pattan ki belőle.

– A pénzemet! – üvölt rá a lányra. – Húsz fontban állapodtunk meg.

– De hát mindjárt adom – válaszolja a lány, miközben a szemét forgatja, amitől jobb lett volna, ha eltekint, mivel a sofőr már most felrobban. Összevonom a szemöldökömet.

Ne üsd bele az orrodat, James!

– Honnan akarod megszerezni a pénzemet? Aranykincset ástál el itt? Vissza kell mennem Chippenhambe. Ki fizeti ezt meg nekem?

A sofőr pontosan a lány előtt áll, és esze ágában sincs segíteni neki a túrahátizsákkal. A lány figyelmen kívül hagyja, mind a hirtelen közelségét, mind a fenyegetően feltartott mutatóujját. A vállára lendíti a csomagot, ami közben hozzáér a felpaprikázott kopasz pasas csuklójához. A hátizsák külső pántjaihoz rögzített jógaszőnyeg a földre esik.

– Figyelj már oda!

– Mi lenne, ha nem nyomulna ennyire idegen nőkre?

A vörösesbarna, göndör konty kibomlik, és a lány nyakába hull. Ő ennek ellenére továbbra is büszkén tartja a fejét, mintha még soha semmitől nem félt volna az életben.

– A húsz fontomat akarom, kisasszony, különben…

– Különben mi? – hallom a saját hangomat.

Igazából észre sem vettem, hogy már átvágtam a téren, és odaléptem a vitatkozó pároshoz. Vagy hogy kihúztam a kezemet a kabátzsebemből, és ökölbe szorítottam, mintha egy részem arra számítana, hogy mindjárt használnom kellene.

– Egy húszassal tartozik nekem! – mér végig a sofőr. Amikor észreveszi ökölbe szorított kezemet, és remélhetőleg azt is, hogy egy olyan karhoz tartozik, amely különösebb megerőltetés nélkül vissza tudná tenni a járgányába, megváltozik az arckifejezése. – Itt nem tud kártyával fizetni – csikorgatja a fogait most már illedelmesebben. – Előre szóltam neki. Már akkor tudta, amikor beszállt.

– Én pedig azt mondtam, hogy megkapod a pénzedet. – A lány elfordul tőle, és felém néz. – Akarsz valamit, vagy esetleg megoldhatom ezt egyedül is?

A tekintete ide-oda rebben egyik szememről a másikra, majd végigsiklik rajtam. Összezavarodom. A francba, milyen ijesztő szeme

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

van! Vagy eszméletlenül szép. Nem tudom pontosan. Bár dühösen összeszűkül, látom, hogy gesztenyebarna – mint a haja. És a gesztenyebarna rész és az alsó szemhéj között egy kis fehér sáv látható marad. Sanpaku szemnek nevezik, azt hiszem, ha csak a felső szemhéj takarja az íriszt. Anyám szerint ez rossz ómen, az erőszakos halál hírnöke. De anyám régebben, a turnék során szintén túl sokszor adta magát kétes guruk kezére, akik mindenféle tébolyodott magvat szórtak lelkének ezotériára hajlamos táptalajába. És a drogok, amiket közben anyám használt, biztosan nem tették őt éppen értelmesebbé.

Eltávolodom egy lépést a misztikus szemű, ideges lánytól, és visszadugom a kezemet a kabátom zsebébe. Találok benne egy bankjegyet és egy kedvezménykártyát Marjorie fodrászszalonjába. Minden tizedik hajvágás után lehet választani az ingyen borotválás, szemöldökszedés vagy egy pohár prosecco között. Arra hajlok, hogy a proseccót választom, mert a szakállamat inkább magam borotválom, és kicsit félek, hogy úgy néznék ki, mint Christina Aguilera a 2000-es években, ha Marj kezelésbe veszi a szemöldökömet.

– Csak azt akartam… – kezdem, de azonnal látom, hogy nem tudom úgy befejezni a mondatot, hogy az megnyugtassa a lányt.

– Miért…? – Frusztráltan szétnyitja az ujjait, és elhalad mellettem. – Miért kell mindenkinek beleavatkoznia mindenbe ebben a szaros kis porfészekben?

Tehát kiismeri itt magát. Talán… utánabámulok. Egy kötött, túlméretezett pulóvert visel, ami kicsit úgy fest, mintha a nagypapája szekrényéből csórta volna. Csak a hátizsák derékpántja árulja el, amit ebben a pillanatban húz meg, hogy alatta karcsú a dereka.

És természetesen a leggings… az a leggings.

– A pénzem? – faggatózik újra a taxis, felriasztva az ábrándozásból, amelybe az átkozott Lululemon ruhadarabok ringattak egy